

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593628080/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

de bringe os af Veien, før han gik hende imøde! Sæt, at hun nu vilde komme ind fra Haven! . . . . . Nu kom de med Lys, og Menneskestemmer forjog den sølsomt opfyldte Stilhed, den hoitidsfulde Rædsel blandet med Fortrøstning og Længsel.

Karlene vare blevne udgravne af Rugen og Loftets Ruiner, og ingen af dem var kommen videre til Skade; men Fader havde under Udgravningen stødt sit Skuldebeen mod en Bjælke og maatte holde Sengen, skjøndt der ingen Fare var tilstede. »Det» havde dog ikke ment Andre end Herskabet, blev sagt paa Gaarden; jeg skulde ikke høre det, men hørte det alligevel! Skjøndt Alle – det troer jeg at turde sige – holdt af Fader, var der siden Moders Død en underlig, medynksfuld Tro paa, at med hende var Hjørnestolpen borte; en saadan Ulykke »vilde have mere».

Fader vilde ikke have min Reise opsat for hans Skyld, og det blev vedtaget, at Ritmesteren skulde ledsage mig; men nu vilde jeg saa nødig reise. Det var for mig, som om der etsteds var Fare, og saa burde Fader og jeg ikke skilles. Saadanne Følelser udtaler man ikke gerne; men Fader gættede alligevel min Tanke – maaskee fordi han havde en lignende – og sagde til mig: »Jeg ligger under Guds Himmel, og den falder ikke ned. Du ligger ogsaa under den, Axel, hvor Du saa gaar hen».

Saa reiste jeg da med Ritmesteren, og jeg maa lade ham, at han ikke gav mig lang Tid til at være vemodig. Det pinte ham overmaade meget, at noget Usædvanligt og Farligt var skeet paa Gaarden, uden at han havde været med, ja uden at han havde hørt det Ringeste derom før den næste Dag. Han var ikke istand til at forklare denne Omstændighed, og da han dog ikke kunde lade være at tænke paa Begivenheden, underholdt han mig med Beretning om en Mængde Indstyrtninger, blandt andre det store Jordskjælv i Lissabon. Enten det nu var hans Hensigt eller ei, saa lode de store menneskelige Lidelser snart Begivenheden hjemme synes en ganske lille Hændelse. Selve Verden blev ogsaa saa stor, medens vi reiste fremad.

Men altsom vi nærmede os Kjøbenhavn, begyndte han at give mig mange Raad og Paalæg, som jeg vistnok vilde havt godt af at lægge mig paa Hjerte; men, desværre, jeg har glemt de fleste. Blandt Andet sagde han: »Nu kommer Du imellem en hel Mængde Kammerater, og staa Dig nu godt med dem, vær en brav Kammerat, naar det kni-